

Internasjonal industri-samling i Kristiansand

Nr. 12 – 1978

I dagene 24., 25. og 26. november var Kristiansand møtested for den internasjonale komitéen som har stått ansvarlig for industrikonferansene i Caux de siste fem årene. Hensikten med møtet var å forfatte innbydelsen og trekke opp linjene for arbeidet frem til neste konferanse i Caux, som finner sted fra 29. august til 3. september 1979.

Ut over det interne arbeid ga to begivenheter deltakerne anledning til å møtes med kristiansanderne. Ved en middag i lokalene til Falconbridge nikkelverksteds arbeiderforening var klubbstyret og en rekke representanter for firmaets ledelse til stede, de fleste med fruer. Klubbformann Salve Sløgedal og sivilingeniør Realf Høy-Petersen ønsket gjestene velkommen på vegne av Falconbridge Forum. Etter innlegg fra de internasjonale gjestene gikk praten over kaffe i mindre grupper til sent på kveld. «Dette var vellykket,» sa en av klubbstyret.

De utenlandske gjestene på sin side var imponert og utfordret over samarbeidsformene man er kommet frem til i Falconbridge og andre norske bedrifter.

Åpenhet for andres idéer

Ca. 80 kom sammen til en lunsj i ett av Kristiansands hoteller, blant dem lederne for flere av byens industrier. Direktør Neville Cooper fra Standard Telefon og Kabel i England, administrerende direktør Friedrich Schoch fra Tyskland og fagforeningssekretær Jon Söderlund og hans kone Ruth, som er sosionom ved skolene i Norrköping, talte på vegne av de internasjonale gjestene.

Cooper pekte på at ingen av oss må tro vi har forpaktet hele sannheten. Det er ved å være klar

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

over vår egen begrensning at vi blir åpne for tanker og idéer fra andre, og at et skapende samarbeid blir mulig. Denne tanken ble også tatt opp i et innlegg fra Bernhard Samuelsen, administrerende direktør i Uglands rederi i Grimstad, som understreket at ydmykhet er et viktig element i godt lederskap. Jon og Ruth Söderlund kom inn på familielivets betydning for den innsats man yter i sitt yrke og i samfunnet ellers. Schock sa at det for ham var blitt en realitet at Gud har en plan for det enkelte menneske, bedriften og nasjonen, og at dette for ham var en avgjørende faktor i tider da forandringene kommer så raskt og usikkerhetsmomentet er så stort.

I løpet av weekenden diskuterte man også deltakelse i internasjonale konferanser for Moralsk Opprustning i Bahia, Brasil i mars, og i Tokio i mai.

Gledelig jul til alle våre lesere!

«Livet er problematisk. For stort hus, for lite tid, for mange ting å ta vare på,» sukket en trett ekte-mann nylig.

Det blir stadig vanskeligere å finne meningsfylte julegaver. Vi har så meget allerede, og all vår oppfinnsomhet må mobiliseres for å finne frem til ting som virkelig trenges.

Situasjonen blir en annen hvis vi forlater tingenes område. Når det gjelder mellom-menneskelige forhold ser behovene ut til å bli stadig større. Skilsmis-sestatistikken er bare ett av tegnene på det. Beslutninger om å tilgi, om å la være å såre, om å tjene hverandre, om å gi mer enn vi krever, er julegaver for vår tid. De møter ekte behov, og gjør julen til

den gledesfest den er ment å være.

Den største gaven ville være om julens fredsbudskap ble virkelighet i en konfliktfylt verden. Det er en gave vi alle kan være med på, selv om de store avgjørelsene faller utenfor våre grenser — i Midt-Østen, det sørlige Afrika eller mellom supermaktene.

Over hele verden pågår det arbeid for å overvinne uretten, hatet og frykten som er konfliktenes kjerne. Ved å la oss selv, vår tenkning og fantasi, våre midler og bønner engasjere i dette arbeidet, kan vi være med på å gi en kjempegave til hele menneskeheten.

God Jul!

JJW

Ungdomsmøtene i Sophus Lies gate 5 fortsetter etter jul

De politiske protestbevegelsene hadde sin gullalder i 1960-årene. I 70-årene har det stilnet av. Ungdommen konsentrerer seg mer om sin egen utdannelse og de nære ting. Har de en følelse av avmakt som sier at det ikke nytter?

Hva må skje med vår tro og vår livsmålsetning for å ta spranget fra avmakt til aktiv deltakelse i utformingen av fremtiden? Hvilken forståelse og kunnskap om Norge og verden er nødvendig for denne oppgaven? Disse spørsmålene ble stilt på det første ungdomsmøtet i Sophus Lies gate 5, Moralsk Opprustnings senter, i høst. Mellom sju-åtte og 30 unge pleier å delta i disse ukentlige sammenkomstene.

Ute og hjemme

Situasjonen i tre land i den tredje verden er blitt belyst. En student fra Rio de Janeiro fortalte fra Brasil, Liv Sortungstad viste lysbilder fra Bangladesh og gav oss innblikk i lege- og helsearbeidet der. I India begynner det et kurs for ungdom i MRA-sentret i Panchgani i januar. De vil der lære i praksis hva det vil si å gi sine liv til tjeneste for sitt folk og hele verden. For å støtte dem hadde vi en indisk kveld hvor hver betalte 25—50 kroner for et indisk måltid som ble inntatt med beina i kors i sittende stilling på gulvet. 2.000 kroner kom inn den kvelden.

Norge har et ansvar for verden. Men ofte er vår skråsikkerhet om andre lands problemer og en tilsvarende overfladiskhet i erkjennelsen av uretten i vårt eget land, en hindring for at andre skal dra nytte av vår bistand. På to møter forsøkte vi trengte bakom fasitsvarene til aktuelle spørsmål i Norge.

Politiaspirant Lars Henrik Bøhler inviterte politibetjent Løren fra Manglerud bydelspoliti til å snakke om ungdomskriminalitet, dens årsaker og hva vi kan gjøre. Vi fikk et glimt inn i en brutal verden med mange tragedier, men også eksempler på ungdom som var kommet fri fra narkotikaens og forbryterbanens slaveri. Mest håp gav politibetjenten kanskje selv med sin glød og forventning og mangel på kynisme.

Hva velferdsstaten kan — og ikke kan

23. november kom sykehusprest Inge Mannsåker og sykepleiesjef Else Riise-Hansen for å sette søkelyset på sosialomsorgen i Norge. Elever og lærere fra Danvik Folkehøyskole i Drammen var blant ivrige møtedeltakere. «Velferdsstaten er en god ting. Men et samfunn kan ikke oppfylle alle behov menneskene har. Fred og lykke er for eksempel først og fremst noe hver enkelt selv må finne,» sa Inge

Mannsåker. «Hvordan kan vi mennesker lære å leve nær inntil andre og deres problemer? Vi prøver ofte å glatte over konfliktene, og det er en økende tendens til å flykte fra virkeligheten. Men motgang og vanskeligheter kan gi vekst i livet. Hvorfor er det så vanskelig for oss friske å snakke med syke?» Møtet tydet på at det vi formidler som mennesker er vel så viktig som størrelsen på sosialbudsjettet. Norge er kanskje enda et tilbakestående land når det gjelder å gi mennesker et livsinnhold så vel som materiell hjelp.

Men hvordan kan vi finne meningen med livet? Det var temaet for et samtale- og diskusjonsmøte. Hvor finner vi vår tilfredsstillelse? Hva betyr det å sette Guds vilje først? En pike sa at hun ved slutten av kvelden hadde tatt skrittet til en kristen tro. Kanskje vil slike avgjørelser ved inngangen til 1979 bestemme vår og andres fremtid?

Velkommen til flere møter etter jul, og til oppgavene vi påtar oss sammen!

BOA

BLI DUS MED JACOBSEN



...og ladet snø

en maskin fra
REINHARDT

En startssikker Jacobsen Imperial snøfreser rydder vel effektivt og lett. 2 modeller, 8 HK med 65 eller 75 cm arbeidsbredde.

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

Syv elver som ikke kan demmes opp

Av Conrad Hunte

Problemene i verden kan tas på to måter. Enten ved at menneskene betraktes som sjakkbrikker som manipuleres etter din plan. Eller ved at du fremmer omsorg og forpliktelse for helheten hos alle involverte parter. Det siste er den åndelige fremgangsmåten.

Under de økonomiske, politiske og sosiale motsetningene innen og mellom nasjonene strømmer det syv «elver» av hat. De har sine kilder langt tilbake i historien. Disse elvene kommer ikke til å bli demmet opp, og vi må være turbiner som kan omgjøre de rasende vannmassene til kraft og lyst.

Lyset er erkjennelsen av behovet for anger og oppgjør hos dem som har gjort urett, og behovet hos dem som har lidd, for å gi tilgivelse.

Vi må forstå disse kreftene

De syv elvene kommer fra følgende kilder:

1. Den industrielle revolusjon, som egentlig gjorde de rike rikere og de fattige fattigere.
2. Den trans-atlantiske slavehandelen, som skapte en avgrunn mellom rasene.
3. Kolonialismen og imperialismen, som behandlet noen mennesker som guder og andre som hunder.
4. Vestens behandling av Kina under opiumskrigene.
5. Oppløsningen av familielivet og kløften mellom generasjonene.
6. Den dype splittelsen mellom forskjellige trosretninger.
7. Opphøyelsen til filosofiske systemer, høyre- eller venstredreiet, av menneskets evige tendens til å vende Gud ryggen.

Det vi trenger er økonomer, politikere, lærere, vitenskapsmenn og administratorer som forstår disse kreftene og hva som kan gjøres med dem.

Det samme som i Sør-Afrika

Jeg kjenner en tredje generasjons inder fra Sør-Afrika. Han tok del i opptøyer i Durban mellom svarte og hvite, og måtte lide for det. Men da han kom til Storbritannia, gjennomgikk han noe av det samme der.

Endelig fikk han jobb som lærer og et pent hjem, hvor han bor nå med sin kone og sine fem barn. Men dette forandret ikke hans bitterhet.

I 1964 banket en engelskmann på døren hans og inviterte dem til en film med tittelen «Det som teler er karakter, ikke hudfarge». Min indiske venn overga sin bitterhet mot de hvite, fant en ny enhet med kone og barn, og åpnet hjemmet sitt for mennesker fra alle raser. Siden den gang har over tusen familier besøkt dette hjemmet. Mange av dem har



Conrad Hunte.

funnet den samme kjærlighet til Storbritannia som han har.

Men rasesituasjonen i Storbritannia forverret seg. Dypere lag av ubevisste fordommer kom til overflaten. Han begynte å føle avsky for de hvite barna han underviste. Han visste at det var galt å hate, og likevel kunne han ikke overvinne disse følelsene.

Etter en lang kamp kom en tanke til ham: «Først og fremst må du se i øynene at du er sjalu over disiplinen, makten og prestisjen til de britene som brakte dine forfedre til Sør-Afrika som tjenere, og bitter over at briteres privilegier øket mens ditt eget folk ble ydmyket. Fortiden er ikke ditt ansvar, men du er ansvarlig for fremtiden. Begynn å bygge en verden hvor alle kan leve i verdighet med respekt for hverandre, fri fra undertrykkelse.»

Han inviterte de hvite nabobarna til sitt hjem hvor det var bedre plass til å gjøre lekser, og hvor han kunne hjelpe dem. Han gjør meget mer en jobben hans egentlig forlanger (nå er han leder for geografi-avdelingen ved en stor skole i Øst-London med barn fra alle raser).

Han sier at denne klargjørende tanken frigjorde ham fra historiske krefter som hadde innvirket på livet hans, og gjorde ham i stand til å arbeide for et samfunn hvor forskjellen mellom rasene blir en rikdom i stedet for et grunnlag for splittelse.

Han øvet vold mot seg selv ved å nekte seg retten til å bli såret, og frigjorde derved sin egen personlighet til å vokse og modnes.

De samme historiske krefter slavebinder mange som kanskje er kommet til at de ikke har noe å tape ved bruken av vold, annet enn sine lenker. Men vold er vanedannende. Det som ofte skjer, er at en senere bruker vold til å holde seg øverst, på bekostning av tidligere prinsipper.

Sørstats-besøk

Av Eva Riise Hanssen

De store eketrærne var ennå synlige mot kveldshimmelen over Richmond, Virginia. Lå det ikke noe spesielt i stillheten utenfor det åpne bilvinduet? Minner — om slaver og plantasjoner? Innbilning, antagelig.

Men det var ikke innbilning at alt var annerledes i «den svarte» baptistkirken som vi hadde besøkt tidligere på dagen, enn noe vi opplevet lenger nord. Klærne og hattene var søndagsfine, for fine ville noen si. Men den impulsive livsgleden og menneskelige varmen kunne ikke skjules. «Dette er kultur.» Tanken var plutselig og uventet. «Dette er *hele* mennesker.» Det var ingen andre hvite i kirken. Vi måtte reise oss så vi kunne ønskes oppriktig velkommen, først av presten fra prekestolen, så av den fulltallige menigheten.

*

Shirley sto alene ute på kjøkkenet i hjemmet til den hvite baptistpresen da jeg så henne. Der hadde hun vel søkt tilflukt fordi hun var den eneste svarte i selskapet. (Senere kom noen flere, blant dem kveldens taler. Skoledirektøren i Richmond, dr. Richard Hunter, skulle snakke til en gruppe hvite foreldre om sitt pionerarbeid innen byens skolesystem.)

Jeg blunket forvirret noen ganger der ute på kjøkkenet. Umulig — jeg kjente jo ingen fastboende i Richmond. Men denne høye, pene jenta hadde jeg grannligvis truffet før. «Husker du ikke?» strålte hun. «Serveringsskiftet i Caux.» Jovisst, for to år siden.

Det jeg husket, var et fredelig vesen som oppfattet situasjoner uten at noen behøvde å forklare så mye. Velsignet egenskap i et arbeidsskift.

«Caux var fantastisk,» sa hun. «Det var ingen som puffet meg omkring. Jeg fikk liksom ro til å tenke, for første gang på mange år.» Og hvordan var det gått siden? «Du må komme og besøke meg — treffe barna mine!»

En nydelig gasell-unge av en datter kom og sa godnatt til meg i Shirleys stue. Sønnen, 8-årig fotballspiller, visste ikke hvor Norge var. Men han skulle se etter på kartet, lovet han.



Ikke alle i Sørstatene er like fornøyd. Men utviklingen går raskt.

«Det er vanskelig å forklare hva som er skjedd disse to årene,» sa Shirley. «Men naboene kommer og spør meg. De ser jo gjennom vinduet at min mann har begynt å stå tidlig opp hver søndag morgen for å få ungene avgårde til søndagsskolen, for eksempel. Jeg har ikke foreslått det. Før maste jeg mye på ham. Nå har han simpelthen begynt å respektere meg.»

Vi snakket sjelden sammen før, bare kjeglet, slik mor og far også gjorde. Jeg svor at slik skulle det aldri bli i mitt hjem. Men det er mye en ikke vet på forhånd. Nå er han begynt å fortelle ting som han sikkert ikke har sagt til noe menneske før.

Jeg tror det er en hemmelighet som er begynt å komme tilbake til meg. Da jeg var barn, pleide jeg å lukke meg inne når mor og far sloss. Og så ba jeg. Helt bevisst vendte jeg meg til Jesus. Ingen hadde lært meg det.

Kollegene mine har begynt å komme til meg med alle problemene sine. Jeg vil helst ikke bli involvert. Du aner ikke hva folk lever oppe i. Der ute er jungelen... For noen dager siden var vi på kino, og da spurte jeg mannen min hva det var for en rar lukt vi kjente. Han ville ikke svare, og så skjønte jeg det. Alle røkte marijuana.

Kanskje jeg kan gjøre mer når grunnlaget blir fastere for min mann og meg, og for barna. Foreløpig er jeg litt redd.»

«Du må be for oss,» sa Shirley der hun sto i døren og vinket.

Inntrykk fra USA noen uker før jul

Seks uker i USA er selvsagt bare en smakebit, men inntrykkene fra forjuls-Amerika er ferske.

Vi holdt oss til Østkysten, men opplevet forskjellen mellom Nord og Sør. Mellom det solide Pennsylvania-tyske bondelandet som spises opp av rastløs materialisme, og Virginia, hvor de ti årene etter de-segregeringen har brakt raske og positive forand-

ringer. I alle fall ved første øyekast.

Fjernsynet i USA var akkurat så lavpannet og sex- og vold-dominert som det har fremgått av Flimra-programmene i norsk TV i det siste. (Flimra har påpekt hvordan en ny generasjon amerikansk ungdom gis et falskt virkelighetsbilde av lettvinnt velstand. Symtomer: mangel på sosial forståelse, og

«For at våre medmennesker kan bli våre brødre...»

Hvordan en familie ser det

Farsrollen har hjulpet meg til å forstå visse trekk ved min Himmelske far. Det ene er at den største gleden for meg er når mine barn kommer til meg med hva de måtte ha på hjertet, enten det er godt eller vondt, og føler seg fri til å snakke om det. Når det er noe de synes er ekstra leit, er det spesielt hyggelig at de gjør det. Jeg har inntrykk av at min Himmelske Far er akkurat slik. Jeg kan gå til Ham med alt, når som helst.

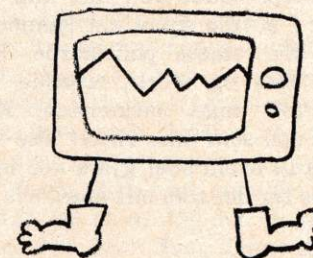
Det faller meg aldri inn å avvise mine barn om de har gjort noe jeg ikke liker. I virkeligheten ønsker jeg å gi dem mer omsorg i slike tilfelle, ikke mindre, og jeg tror dette må være Guds holdning overfor meg. Det er min beslutning å forsøke å ha en slik holdning overfor alle.

Som en menneskelig far er jeg opptatt av alt som berører min families liv: Luften de puster i, vannet de drikker, maten, klærne, skolen de går på, regjeringen som styrer landet, samfunnet de lever i, hva de leser og hva de ser.

Jeg kan ikke tro at min Himmelske Far er mindre opptatt med hver enkelt detalj som berører hvert av Hans barn på jordens overflate. Min beslutning er å forsøke, ved Guds nåde, å vokse i medfølelse og ansvar for verden.

Når jeg føler at noe må gjøres, er det en tendens i meg til å tro at saken er avgjort. Jeg må kanskje reise til et annet land eller gå på et møte. Det er bestemt. Jeg har billetten. Men jeg har lært at hvis jeg vurderer saken sammen med min familie, er det ikke alltid nødvendig å gjøre det. Det er merkelig.

apati. «Den seksuelle friheten som ble kjempet igjennom i 60-årene, tar vi for gitt,» sa et av intervjuobjektene.) Flimra-reporteren ville vite om det ikke er mulighet for noen anti-nøytronbombe-demonstrasjoner snart.



Men å måle samfunnsengasjement etter protestnivået, er ikke det å dreie klokken tilbake? Tenåringene i USA følger ikke i '68-generasjonens spor, og 28—35 åringene er kommet på andre tanker til dels.

Mange av dem søker til fundamentalist-kristen-

Forts. side 6

Og om det likevel må gjøres, blir det med en følelse av felles medvirkning.

Vi har lært en enkel lekse, at mor og far alene ikke kan bestemme hva som er riktig. Medvirkning fra barna er også nødvendig.

Paul Campbell.

Gjennom samtaler med mange kvinner har jeg funnet at de fleste av oss frykter tre ting: Krig, terroristangrep og spørsmålet om hvordan våre tenåringene vil overleve dagens samfunn. Vil de falle utenfor, eller bli terrorister, eller vil de være med på å bygge et nytt samfunn?

Psykiateren Gustave Morf skriver om terrorismen i Quebec: «Terroristene... er ikke barn av fattigdom og elendighet. De er avkom av et velstående, nytelsessykt og ettergivende samfunn. De vet hva de vil ha, og de vil ha det med en gang, ellers... De utpresser et samfunn hvor utpresning i ekteskapet, i industrien og i politikken er blitt vanlig og der nesten alle krever mer enn han er beredt til å gi.»

Ingen beslutninger er private

En amerikansk tenåring deltok i en MRA-konferanse i fjor, og da hun kom tilbake, sa hun: «Jeg har lært at hver beslutning jeg tar, påvirker andre mennesker. De er ikke private beslutninger.»

Vi forsøker å praktisere demokratiet i vårt hjem og ta beslutninger på grunnlag av hva som er rett, ikke hvem som har rett. Vi behøver ikke ty til utpresning. Barn er født med en samvittighet, og enten utvikler vi den eller vi kveler den gjennom måten vi lever på. Av den grunn er absolutte moralnormer som blir levd heller enn at vi bare snakker om dem, en uvurderlig veiviser for oss som foreldre.

Annejet Campbell.

For to år siden ga jeg livet mitt til Gud. Du vet aldri hvor langt en slik beslutning vil føre deg. I fjor ble jeg bedt av rektor på min skole, hvor vi er 400 elever, om å forberede fire morgensamlinger over emnet: «Hva er galt i verden og hvordan kan jeg rette på det?» Jeg gjorde dette sammen med fem piker i klassen.

Edith-Anne.

Jeg er elleve år. For noen dager siden sa Gud til meg: «Du er mitt barn. Du er din fars barn, og jeg er din Far. Din far er min sønn og bror. Alle fedre må ta den plassen jeg gir dem for at verden skal lære enhet og fellesskap, og våre medmennesker bli våre brødre.»

Digna.

Kort nytt

TO SKUESPILL

Love All, som ble vist på Westminster Teater i London noen måneder før det årlige julespillet ble satt opp, er en musical om de britiske tennis- og teaterstjernene Bunny og Phyl Austin. Om et ekteskap som ble fornyet og to moderne mennesker som lærte å satse sine talenter for å gi nytt liv til andre.

Skuespillet «Colomba» er bygget på legenden om den irske helgenen Colomba, hans fornektelse av egne ærgjerrige mål og hans kamp sammen med sine venner for å kristne de britiske øyer. Det viser verdiene i den keltiske kultur og historie, og hva kristen tro kan bety for et land. Stykket ble fremført i 10 dager på Edinburghfestivalen av en amatørgruppe, Adamnan Players, i samarbeide med Moralsk Opprustning. Jonathan Pott, en reinsdyrgjeter fra Skottlands høyland, hadde hovedrollen.

SVERIGE

Karlstad kommunestyre betaler for en serie kultur-aftener, som fremvisningen av filmen *Peter Wiesegren* om grunnleggeren av den svenske avholdsbevegelsen. Filmen viser hvordan mennesker i 1800-tallets Sverige fant en tro som ga dem et annet livsinnhold enn alkoholen, og hvordan dette la grunnlaget for sosiale reformer.

Etter fremvisningen tok 70 mennesker del i en diskusjon om hvordan *Peter Wiesegren*-filmen kan brukes videre.

INDIA

Seks dagers kurser for folk i industrien holdes hver måned i MRA-sentret Asia Plateau, Panchgani. 35 selskaper har til nå sendt representanter for arbeidere og ledelse, i arbeidstiden. Fra en av de fremste tekstilfabrikkene er det kommet 150 mann. Forholdene i industrien regnes for å være Indias akilleshæl. Treningsprogrammet i Panchgani omfatter demokratisk lederskap og «nasjonal utvikling».

PORTUGAL

En gruppe portugisiske borgere har påtatt seg utsendelsen av ett radioprogram i måneden, «Håpets revolusjon», om MRAs internasjonale virksomhet. Målet er å formidle et moralsk og åndelig klima som er nødvendig for ethvert demokrati.

Den samme gruppen inviterte nylig tre brasilianske arbeidere til Portugal, for at de skulle møte industri- og fagforeningsfolk i Lisboa og andre byer, og fortelle om sine erfaringer fra en «grasrot-innsats» som har forbedret forholdene for havnearbeiderne i Rio og skaffet nye hus til én million slumboere i samme by.

AUSTRALIA

En MRA-brosjyre laget av australske urinnvånere er illustrert med et bilde av fire fotspor i sanden, et symbol på de fire absolutte moralnormer og hvordan de hjelper en til «å finne veien i livet». Brosjyren inneholder personlige beretninger fra urinnvånere om hva Moralsk Opprustning har betydd i arbeidet for å bedre forholdene for deres folk, og mellom rasene i Australia.

Inntrykk fra USA ...

Forts. fra side 4

dom av det mest krevende slaget. (Noen vil tolke dette som vekst, andre som flukt). Selv syntes jeg det var meget løfterikt i et samfunn så totalt preget av konkurransen, å treffe folk som satset på å følge Guds plan for sitt liv. Det kan påvirke samfunnet dypere enn selvtrettferdigheten hos de protest-frelste. Slik én av de sistnevnte uttrykte det: «Vi la byrder på menneskenes skuldre som det ikke falt oss inn å røre med en finger selv.»

Så er sirkelen sluttet, og vi er tilbake til spørsmålet om kristendommen slik den leves ut, virkelig kan røre ved menneskehetens byrder i stor nok skala.

«The crooks are back», lød overskriften i en avis. (Skurkene er tilbake igjen.) Det var en kommentar om valget, som gikk ut på at folk er i ferd med å akseptere igjen at amerikanske politikere er korrupte, og dermed er man tilbake ved det gamle.

«Nordmenn kommer her og belærer oss om Amerika», sa norske tante Nan i Brooklyn fortørnet, hun hadde vært sammen med noen studenter hjemmefra. Men knapt hadde hun fått min sympati, før jeg grep meg i å ville gjøre det samme selv, i forbindelse med de famøse politikerne. Hennes nevø Paul var en ekte og sterkt troende kristen som gjorde mye for unge narkomane. Korrupsjonen var midlertid noe som ikke virket like vesentlig for ham. «Men Paul, hvem skal gjøre noe med dette om ikke de kristne ser det som sitt ansvar?»

Jeg husker Washington fra tiden da det var hestedrosjer i gatene, sa vår svarte taxi-sjåfør. «Nå er alt forandret. Bare regjeringskontorer alt sammen snart, og utenlandske politikere på besøk.» Men Carter gjør en god jobb, mente han. Kaster ikke bort skattepengene på flotte selskaper i utide.

Kritikken i massemediene mot presidentens økonomiske tiltak virket lavmælt, og innvendingene



Philadelphia ved natt var en særegen opplevelse.

svake. Men vil det komme stagnasjon og arbeidsløshet? Og hva med Midt-Østen? Iran? Carter har nok netter å knekke, både før og etter jul.

«Philadelphia minner om Calcutta», sa en tysk venninne som har reist mye. Fire av oss humpet i en gammel «boble» over hullete asfalt. Philadelphia ved natt var i alle fall en særpreget opplevelse. En rask utflukt til en Kina-restaurant i nærheten hadde vist seg fatal. Det tok oss tre timer å finne sporene tilbake til utgangspunktet, på grunn av dårlig skilting.

Alle vet at en er hjelpeløs i USA uten bil. Så da de andre dro med boblen til et familierådgivningsseminar neste morgen, ble jeg liksågodt med på forelesning, i påvente av videre skyss. Slik kan en dumpe borti de mest interessante opplevelsene i et fremmed land.

Emnet var psykiateren Jung, og foreleseren en ung kristen jøde, sønn av en rabbi fra Moskva.

«Den som vil besvare den okkulte bølgen utenfor og innen kirken, må studere Jung, for han åpnet døren til den», sa Richard Ganz. Seminaret som skulle avsluttes den dagen, hadde tydeligvis tatt mål av seg å gi bibelske svar på praktiske og idémessige problemer omkring familien. «Mønsterløsninger?» spurte jeg meg selv.

Foreleseren gikk videre enn det, og prøvde psykiatriens påstander mot bibelens sannheter. En halsbrekkende oppgave, men for ham var det åpenbart en åndskamp uten løsninger på boks.

«Menneskene er på leting etter frelse», sa han. «Spørsmålet er alltid 'fra hva, til hva?'»

«Idag betyr 'frelse' for mange en indre opplevelse, kort og godt. Kontakt med en annen virkelighet. Ordet blir brukt i de mest overraskende sammenhenger, slett ikke med 'kristen' betydning. Noen kristne, på sin side, konsentrerer seg om frelsen som nøkkelen til dette eller hint som de gjerne vil ha makt over. Liv og helse. Og det er klart at en tro uten frukt, er død. Men livet ligger ikke primært i fruktene, det ligger hos Gud, som alltid er levende.»

Butikkvindue i Brooklyn glitret jul da vi reiste. Ikke mye liv i glitteret heller. Men i et lite barn som kom inn i historien, som et faktum. Til gjenfødelse av mennesker og nasjoner.

E. R. H.

Julegaven 1978

Bøker som gir mening med livet.

Å vokse til ansvar

av Inge Mannsåker

Etiske synspunkter på behandling av alkoholisme.

(Tanum-Norli)

88 sider — kr. 42,-

Mennesket og strukturene

Av Jens-Jonathan Wilhelmsen

En bok om vekselvirkningen mellom forandring av mennesket og forandring av samfunnsforholdene.

(Dreyers Perspektivbøker)

78 sider — kr. 30,-

Stillhetens dynamikk

Av professor Theophil Spoerri

Frank Buchmans og Moralsk Opprustnings virksomhet satt i perspektiv av en kjent europeisk litteraturhistoriker.

215 sider — kr. 25,-

Sistnevnte bok kan bestilles gjennom

Moralsk Opprustnings kontor

Boks 3018, Elisenberg, OSLO 2.

De to første fåes hos alle bokhandlere.

SVAKSTRØM

ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

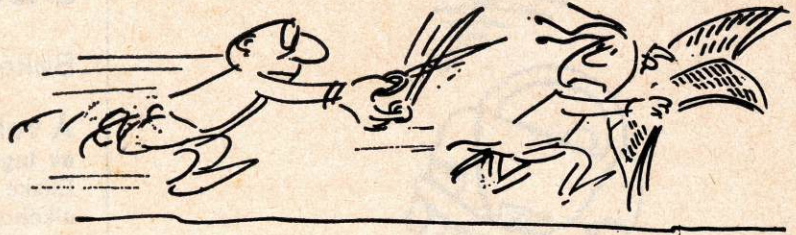
Alt materiell for avslutning av svakstrømskabler

80 år som spesialforretning i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S.

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet



Uten at du kan gi deg selv i kjærlighet til det ene mennesket ved siden av deg, kan du ikke gi deg fullt og helt til menneskene og kampen for andres lykke. Hos det ene mennesket er prøven din. Består du ikke den, eller skyr du den, bærer du nederlaget i deg hvor mange seire du enn synes å vinne. Friheten må søke andre enn deg for å bli ført videre.

Sigurd Evensmo, i samtale med Vesla Kallhovd, «Bindestreken».

Mine tanker om livet og menneskenaturen på dette isolerte stedet (celle 54 i Kairos Sentralfengsel) hadde lært meg at den som ikke kan endre selve strukturen i sin tankegang, aldri vil være i stand til å forandre virkeligheten og derfor heller aldri vil kunne gjøre noe fremskritt.

President Anvar Sadat i boken «På jakt etter identitet» (Aschehoug).

En av de sterkeste religiøse idéer i annen halvdel av det 20. århundre er «det store ubevisste». Alle tidligere samfunn har hatt ideal-modeller for menneskelig oppførsel. Vi har det estetiske greske menneske, det pragmatiske romerske og det skyldbevisste kristne menneske, det søkende vitenskapelige menneske. Dagens modell er det selv-sentrede psykologiske menneske, som tror på det ubevisste.

Systemet er bygget opp av troen på et **ekte menneske** et sted inne i vårt sinn, med et adskilt liv som åpenbares for oss, motvillig, i flyktige øyeblikk. Vårt

ubevisste menneske blir bare virkelig for oss gjennom åpenbaringer gjennom en terapeut-prest.

Vi kan kontrollere vår nåtid og vår fremtid, blir vi fortalt, **bare** hvis vi lærer å forstå psykologiens og psykiatriens mysterier, som kan låse opp for oss inn til det ubevisste.

Martin L. Gross i «Book Digest» mai 1978, om sin bok «The Psychological Society».

Det som slo meg da jeg kom hjem, var at mennesker gjør Gud så liten. Vi kommer ikke forbi at buddhismen representerer verdier. Vi vet at vi i Kristus har funnet sannheten. Men vi har ikke alltid funnet den fulle **forståelse** av sannheten. Her kan møtet med andres erfaring og viten gi oss noe.

Thomas Hultberg i «Østen og vi», nov. 1978.

Historien vi leser på skolen, over alt, er skrevet om menn, de eneste kvinner som nevnes er de som handlet som menn . . . Mine kvinner er andre. Deres handlinger er også historiske, men helt annerledes enn mannens. Jeg angriper, jeg kritiserer, jeg ironiserer. Særlig gjelder det den spesielle form for feminisme som bare gjør kvinner til menn. Vi trenger ikke den, vi har nok tåpelige menn, vi trenger ikke kvinner i mannsrollen. Det vi trenger er et alternativ. Alternativ tenkning, alternativ handling.

Den tyske forfatter Günther Grass, Dagbladet, 16/10-1978.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.



I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,50

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94

Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51

Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo

Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN